

”יחידות” לקבוצת ברי-מצוה והוריהם שיחיו

בלתי מוגה

א. בהוספה¹ על הברכות דלעיל² שבהם נכללים אלו שנכנסו עתה ובני ביתם – ישנה ברכה וחביבות יתירה השייכת לאלו שנעשו עתה ברי-מצוה ובנות מצוה. והוספה זו פועלת גם על ההורים והסבים והסבתות, וכן על המחנכים והמחנכות.

ועי”ז נעשית ההתכללות דכל המשפחה כולה, וההתכללות דמשפחה אחת עם שאר משפחות, עד להתכללות של כל המשפחות כולם.

וההתחלה בזה, מההתכללות דכל הכחות באדם עצמו, מהכח הכי נעלה ועד לכח המעשה, שכולם חדורים בפנימיות הנפש.

וזהו התוכן דענין המצוות בכלל, מלשון ”צוותא וחיבור”³ – שאף שהם ”מעשה שבמעשה” (מעשה בפועל), הרי דוקא על ידם נעשה צוותא וחיבור עם הקב”ה, ועד שהחיצוניות שבחיצוניות מתאחדת עם הפנימיות שבפנימיות.

וחביבות מיוחדת בענין המצוות, לברי-מצוה ובנות-מצוה, שזו להם הפעם הראשונה בחייהם שמקיימים מצוות מצד החיוב (כולל גם הזכות שבזה). ועוד והוא העיקר – שמקבלים על עצמם תיכף עם ההתחלה, שההמשך יהי’ באופן של הליכה מחיל אל חיל מדי יום ביומו. ויתירה מזה – בכל שעה ושעה שביום, כיון שבכל שעה (ביום) שולט צירוף אחר מי”ב צירופי שם הוי” (כדאיתא בתניא⁴ ומבואר בארוכה בספרים כו’).

ו”ילכו מחיל אל חיל”, עד ש”יראה אל אלקים בציון”⁵, ש”ציון” מורה על פנימיות הנפש ופנימיות שבפנימיות כו’. אבל הפנימיות שבפנימיות מתפשטת גם בפנימיות סתם, וגם מחוץ לפנימיות, ועד לחיצוניות שבחיצוניות, שמתאחדת, כאמור, עם הפנימיות שבפנימיות (שזהו”ע ההתכללות דכל העינים כו’).

ובפשטות – שההליכה מחיל אל חיל נעשית הן בעינים השייכים לפנימיותו של האדם, והן בעינים השייכים לחיצוניותו, בד’ אמותיו וחלקו בעולם, ועד לכל העולם כולו, שנעשה דירה לו ית’ בתחתונים, בכל העולם כולו, ובאופן ד”מראה באצבעו ואומר זה”⁶.

(4) פרק מא.

(5) תהלים פד, ח.

(6) ראה תענית בסופה. שמו”ר ספכ”ג.

(1) בהבא לקמן – ראה גם לקו”ש ח”כ ע’ 577

ואילך. ובהנסמן שם.

(2) ביחידות הכללית לאורחים שיחיו.

(3) לקו”ת בחוקותי מה, ג. מז, ב. ובכ”מ.

ולפני זה – ההתכללות דכל בני ישראל מארבע כנפות הארץ, בתוך כלל ישראל, ועד שנעשים מציאות אחת ויחידה ("ציבור") – שהיא דבר אחד עם אחדותו של הקב"ה, ובפרט מצד ההתקשרות של הפשיטות של יהודי עם פשיטותו של הקב"ה – שנעשים דבר אחד.

*

ב. וע"י ההוספה בתומ"צ "מחיל אל חיל", הרי זה מזרז את הגאולה האמיתית והשלימה שבה יקויים בפשטות "יראה אל אלקים בציון".

בפרט ע"י ההוספה בצדקה, כמנהג ישראל (כידוע וכמדובר כמ"פ), שהבר-מצוה או הבת-מצוה, הוריהם וזקניהם וקרוביהם מוסיפים לצדקה ביום הבר-מצוה, ואם חל בשבת או יו"ט – ביום שלפניו וביום שלאחריו.

וע"י ההחלטה עצמה⁷ – להוסיף בצדקה – מוסיף הקב"ה תומ"י בהליכה "אל אלקים בציון", ו"יוסיף אדני שנית ידו לקנות את שאר עמו גוי ומאיי הים"⁸, ומביאם לארצנו הקדושה, "עם ענני שמיא"⁹, ותיכף ומיד ממש ובבת אחת!

שזהו אחד החידושים העיקריים בגאולה העתידה שתהי' גאולה לכל בני ברגע אחד ובבת-אחת, "לא עיכבן אפילו כהרף עין"¹⁰. והשליחות-לצדקה שמזרזת את הגאולה¹¹, תזרז יותר את כל האמור.

ג. ויש להוסיף, שהזריזות שבגאולה היא ביתר שאת ויתר עוז, וע"ד מש"כ בפרש"י בהתחלת פרשת צו: "אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות", היינו, שענין הזריזות הוא – שהענין נעשה "מיד", ובאופן נצחי ("ולדורות"), כמו שכתוב בנוגע לחג הפסח "והי' היום הזה לכם לזכרון וחגותם אותו חג להוי' לדורותיכם חקת עולם תחגהו"¹². וכפירש"י (ממכילתא) עה"פ: "שמוע אני מיעוט דורות שנים ת"ל חקת עולם תחגהו".

וכדאיאתא בגמרא¹³ עה"פ¹⁴ "ואני זאת בריתי גוי' לא ימושו מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם", "כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם ובן בנו תלמיד חכם שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם שנאמר ואני זאת בריתי גוי' לא ימושו מפיק גוי' מעתה ועד עולם". הרי, שכבר בהתחלת הענין (ג' דורות) נכלל כל ההמשך הנצחי – מיד ולדורות (ההתכללות דכל המשך הגאולה).

(11) ראה ב"ב יו"ד, א. תניא פל"ז.

(12) בא יב, יד.

(13) ב"מ פה, א.

(14) ישעי' נט, כא.

(7) ראה תענית ה, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.

(8) ישעי' יא, יא.

(9) דניאל ז, יג.

(10) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

ובפרט שפסוק זה (לא ימושו גו') בא בהמשך לפסוק שלפני זה¹⁵ – "ובא לציון גואל גו'", הרי זה מלמד שכן הוא גם בנוגע לגאולה, שמיד בהתחלתה ישנו כל התוקף וכל הזריזות שבהמשך הגאולה.

וכמו שכתוב שם בהמשך הגמרא: "מאי מעתה ועד עולם, אמר ר' ירמי', מכאן ואילך תורה מחזרת על אכסניא שלה" – שענין האכסניא מורה על קביעות ותוקף. ובענינו (בהמשך למ"ש בפסוק שלפנ"ו ע"ד הגאולה – ובא לציון גואל גו') – שענין הגאולה נעשה תיכף בהתחלתו באופן של תוקף וקביעות נצחית [אלא שבזה גופא (בנוגע ללימוד התורה) מתווסף מזמן לזמן בהידור ובכל הענינים, ומתוך שמחה וטוב לבב].

וכאמור, יש לקבל החלטה תקיפה, להוסיף בעניני התורה ומצוותי' כמו דבר חדש (כיון שעתה התחילו הברי-מצוה והבנות-מצוה את קיום התומ"צ באופן חדש כו' כנ"ל). והקב"ה "יוסיף אדני שנית ידו גו'" (כמוזכר לעיל) מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁶ נלכה "מחיל אל חיל" עד "יראה אל אלקים בציון", והברי-מצוה והבנות-מצוה בראשנו!

והולכים כולם יחד, ברגע אחד (כמדובר לעיל) ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין", "וארו עם ענני שמיא", עד שפתאום פותחים את העיניים ומגלים שנמצאים כבר בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר הקודש, ובני ובנות המצוה בראשנו,

ובשמחה וטוב לבב בפשטות, נשמות בגופים, למטה מעשרה טפחים, והלוך והוסיף ואור!



(16) בא יו"ד, ט.

(15) שם, כ.